IX. évfolyam, 4. szám.
1933. február 15.

Fényszóró

Evangéliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Dr. Farkas Mária diak. főtestvér. — Laptulajdonos: „Fébé" Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: félévre 2 P 25 fillér, többes küldésnél 2 P. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfels Elza, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a.

„Mert mit használ az embernek, ha mind e világot megnyeri is, ő magát pedig elveszíti, vagy magában kárt vall?"

Luk. 9:25.

Az ujságok tele vannak hirdetésekkel: „Vegyen sorsjegyet, és bizonyosan nyerni fog." Egyik bankház nagyobb nyereményt igér, mint a másik; egyik szebb színekkel festi eléd a szerencsét, mint a másik. Én ismerek valakit, aki még nagyobbat, még többet igér neked. Nekem már igért, és bizonyos vagyok benne, hogy neked is, vagy már igért, vagy igérni fog. A Sátán az. És az Ő igérete emberi ésszel szinte át sem tekinthető. A világot igéri neked, minden szerencséjével, gazdagságával. A tiéd a világ, — élj vele, élj benne, használd ki élvezeteit, örömeit, előnyeit. És mit kell fizetni érte? Semmit, azt gondolod. A világ ura ingyen kínálja fel. De tévedsz. Nagy árat követel ő érte, ha nem is látod, ha nem is érted meg mindjárt! — Magadat, a magad lelkét, a magad életét.

„Mit használ az embernek, ha mind e világot megnyeri is . . .?" Mit használ neked a világ minden kincsével, gazdagságával? Mit használ minden szeretetével, igéretével? Mit használ minden bölcsességével, tudásával? Tegyük fel, hogy mindent neked ad a világ. Pedig nagy kérdés, hogy neked adja-e! . . . Hányszor fizet rá a játékos is a sorsjátékra, hány család ment úgy tönkre, hogy utolsó megtakarított pénzét is elvitte, és a „szerencse" elkerülte. De tegyük fel, hogy mindent neked ad a világ, összes kincsét, gazdagságát. Azt gondolod, hogy ekkor boldog leszel? Óh, ha a sírkövek odakint a temetőben megszólalnának és elmondanák azoknak a történetét, akik alattuk nyugszanak! Óh, hány tönkrement élet beszélhetne arról, hogy mit használ az embernek, ha mind e világot megnyeri is! Az ujságok telve vannak tragédiákkal, öngyilkosságok leirásával és ezek a hírek — egy-egy összeomlott élet utolsó akkordjai — beszélhetnének néked arról, hogy mit használ . . .

De kell-e az embernek magát elvesztenie, kell-e azért magában kárt vallania, mert a világot megnyeri? Olvassuk el Isten Igéjének előző versét: „aki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt." Nem

akarod te odaadni az életedet a világért, sőt ellenkezőleg, meg akarod tartani a magad számára, a tieid számára. És milyen jó is lesz neked, ha tied a világ! De vigyázz, figyelj jól: „aki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt." Ne gondolj most nagy dolgokra, és ne mondd azt, hogy ez rád nem vonatkozik. Nem kell, hogy nagy dolgokban szeresd a világot és nagy vonásokban akard az életedet megtartani a magad számára. Elég, hogy csak úgy kicsit, észrevétlenül, finoman szeresd a világot . . . csak egy kicsit örülj a különböző híreknek, amit hallasz, csak egy kicsit keresd azt, hogy neked legyen a legkényelmesebb, a legszebb, a legjobb, csak egy kicsit akard a magad életét megtartani, — a világ ura lesben áll és vár rád, hogy elvéssz — a kicsiben . . . De hála az Úrnak, nem kell így lenni. „Aki pedig elveszti az ő életét én érettem, az megtartja azt . . .

Válassz! Válaszd az Érette való elvesztést és akkor — megtartatol Általa!

Dr. F. M. d. ft

Egy igazi anya.

1923 október 10-én fejezte be, 81 éves korában, földi életét egy nő, Rappard Henrikné Gobat Dóra, akiről nehány év mulva megjelent életrajza azt a bizonyságot állítja ki, hogy »anya« volt a szó legteljesebb értelmében. Testi értelemben is anya volt, mert Isten tíz gyermekkel áldotta meg boldog házasságát, akik közül ugyan kettő egészen piciny korában, mint zsenge virág ültettetett át a menynyei kertbe, de nyolcat fölnevelt és pedig valamennyit Isten országának munkásává. Ezt a nagy és szent feladatot teljes összhangba tudta hozni azzal a másik nagy feladattal, hogy anya volt lelki értelemben is, sokaknak anyja. Férje az ugynevezett Pilgermission Svájcban, Bázel mellett levő st. chrischonai intézetének volt a vezetője, ahonnan a 42 év alatt, mialatt az intézet élén állott, több mint ezer fiatal férfi ment ki a bel- és külmisszió szolgálatába. S Dóra, mint férjének hűséges segítőtársa, igazi anyja volt ezeknek az ifjaknak. A halála alkalmából gyermekeihez intézett levelek, évek, sőt évtizedek mulva is bizonyságot tesznek arról, hogy a st. chrischonai intézet volt növendékei egész életükre kiható áldásokat nyertek az intézet lelki anyjától, s ez az áldás elkísérte őket legtávolabbi munkahelyeikre, Európa különböző országaiba, Amerikába, Afrikába. S anyja volt Dóra az intézet falain kivül levő sok-sok léleknek is, asszonyoknak és leányoknak, akiket evangelizáló órái gyümölcsképen az Úrhoz vezethetett, s akiknek azután állandó lelki gondozójává vált személyes érintkezés és levelezés útján. S írásbelileg nem csak levelek által szórta lelkének drága kincseit, hanem mint költő és iróné ezrekhez juttathatta el azokat, olyanokhoz is, akik őt személyesen nem ismerhették.

Gyermek- és leánykorát a szent városban, Jeruzsálemben élte le. Ott volt édes atyja, Gobat Sámuel püspök. Anyja Zeller Mária volt annak a Zeller-családnak tagja, amely nem egy kiváló munkást adott Isten országa számára, pl. a männedorfi keresztyén üdülő otthon jól ismert igazgatóját, Zeller Sámuelt, aki Dóra anyjának legifjabb öccse volt. Dóra még

nem volt egészen 16 éves, mikor szívét átadta a Megváltónak, 1858 februárban volt ez. Öreg korában írott emlékezéseiben igy fejezi be megtérésének történetét: »Mikor a nyár a maga elbágyasztó hőségével és vakító fényével a város és a környék fölött elterült, akkor egy kis félelem szállt meg, hogy nem fog-e belsőm is kiszáradni s az új élet elaludni. De nem igy történt. *Megmaradt.* Igen megmaradt, nem kevés hűtlenségen, ingadozáson, elcsüggedésen keresztül is. Megmaradt igazán és mindig határozottabban, 60 éven keresztül. Nekem is szólt az Úr szava: Az én irgalmasságom tőled el nem távozik és békességem szövetsége meg nem rendül, igy szól könyörülő Urad. (Ésaiás 54: 10.)«

S ez a megszületett és megmaradt új élet odaadó munkálkodásra serkentette már a fiatal Dórát. — Édes atyja egy iskola vezetésével bizta meg, ahol keresztyén, zsidó és mohamedán gyermekekkel foglalkozott s legfőbb célja volt őket az Úrhoz vezetni. Könyörülő szíve, s hitéből eredő bátorsága a bélpoklosok közé is elvezette, akiknek vigasztaló szavakat olvasott föl a Bibliából. Közben egy évet Angolországban töltött testvérbátyjánál, aki ott káplán volt. Itt vasárnapi iskolát vezetett az akkor 19 éves Dóra, s a város családait látogatta, mindenüvé elvive az Evangelium világosságát és erejét.

Férjhezmenetelének története egyike életrajza legszebb lapjainak. Igazi, Isten által intézett házasságkötés. Vőlegényéhez irott egyik levelében ezt irja: »Minden irántad való szeretetem mellett is mélyen érzem, hogy Jézus a legnélkülözhetetlenebb számomra mindenki közt.« Férje oldala mellett gazdag munkakör nyilt meg előtte. Rappard először, mint a st. chrischonai intézet által kiküldött missziónárius munkálkodott Alexandriában, majd Kairóban, fiatal feleségével együtt. 1868 őszén kapta a meghivást St. Chrischonából, ahol a vezető meghalt, hogy vegye át az intézet vezetését. Az Úr kezéből véve a felszólítást, a Rappard-házaspár elfoglalta azt a helyet, ahol 1909 őszéig, a férj haláláig együtt munkálkodtak, s ahol Dóra azzá fejlődött, aminek őt mindjárt először is bemutattuk, lelki anyává.

De az maradt ő, férje halála után is, akit 14 évvel élt túl. Az intézet vezetését egyik veje vette át, s ő mint özvegy is náluk maradt s bölcsességével, szeretetével, gazdag tapasztalataival segítségükre volt, mig csak az Úr haza nem szólította.

Életrajzát egyik leánya irta meg. Egyik fejezetét ezekkel a szavakkal végzi be: Ez az anya, sokaknak anyja, már nem él itt a földön, s a föld sokak számára szegényebbé lett, mióta innen eltávozott. De él odafönn s nem hihetjük-é, hogy azok, akiket Jézus Krisztus királyokká és papokká tett az Ő Istene számára, odafönn tökéletes, menynyei módon folytatják a szeretetnek és imádságnak szolgálatát?«

Közli: Vargha Gyuláné.

A szenvedések közt ne azt kérdezzük: Hogy szabadulhatnék meg tőle? hanem azt: Milyen hasznot nyerhetek belőle?

—

Békesség a helyreállott rendnek a boldogító érzése, az újra az északi sark felé fordult delejtű.

—

A keresztyén élet hőmérője: *hogy* tudjuk elviselni a megrovást?

— Rappardné

Ő, csak Ő.*

Ő az én Megváltóm! Értem szenvedett,
S nékem vére árán szerze életet;
Megváltó szerelme mindennél nagyobb,
Lelkét adta nékem s én Övé vagyok!

Lelki Vőlegény Ő s égi nagy Király
S Pásztor, ki a bárány nyomdokába jár;
Igy vezetget engem, évre év ha kél,
Hordja gyengeségem, véd ha jő veszély.

Szent csatára hívja össze sergeit,
Ő a győzedelmes, s győzni Ő segít,
Búfelhőt eloszlat, Ő a nap maga,
Minden mindenekben, Alfa s Omega.

Ő lesz énvelem majd a halálban is,
És az égi honba Ő lesz, ki bevisz,
Üdvözültek ajkán dal tör ott elő,
S én is mindörökre zengem: Ő, csak Ő!

Rappardné, Gobat Dóra.
Ford. Vargha Gyuláné.

Kegyelemre van szükségünk — és pedig a kegyelem gyakorlására, hogy hálát tudjunk adni a nehézségekért is, a terveink keresztülhúzásáért, a megtisztíttatásokért, amik a tökéletességre vezetnek minket. Alázatosságért könyörögtünk, a megaláztatás útján hallgatott meg minket Isten.

—

Föltettem magamban, hogy sohasem megyek be egy magam által kinyitott ajtón, de engedelmesen bemegyek mindegyiken, amelyet az Úr nyit föl előttem.

* Utolsó verse az 1923-ban, 81 éves korában elhúnyt költőnőnek.

Akiket a Fiú . . . Ján. 8:36.

Egy éjszaka a mentők sürgető csengetése verte föl a kórház néma csendjét. A virrasztó testvér felfigyel: vajjon kit hoznak? Hamar megtudja: egy nőt, aki összeesett az utcán.

A beteg testét világoskék selyemruha fedi, de csakhamar csalódva látja a testvér, hogy az alsó ruhadarabok már nem a felsőnek megfelelően sorakoznak, hanem piszkosak, rongyosak, hiányosak.

Mikor önkívületi állapotából magához tér a beteg, kitűnik, hogy a díszesruhájú, egészen fiatal leány egy mulatóhely olcsó élvezeteinek állandó kiaknázója. Az alsóruhák azért olyanok, mert nincs más. De azért majdnem állandóan cigarettázik, mint dicsekedve meséli. — »Miért?« — kérdezik. — »Szokjék le róla, mert csak árt egészségének és sok pénz száll így el a füstben, amely pedig jó lenne másra!« tanácsolják neki. »Már nem tehetem« — feleli — »nem tudom elhagyni, cigarettáznom kell!«

Milyen szánalomraméltó a szenvedélyek egy-egy ilyen rabszolgája! Ilyenkor az ember már nem ura önmagának, és hogy zsarnokát kielégíthesse, képes mindenre, még arra is, hogy lelkét a kárhozatba dobja.

Te, aki e sorokat most olvasod, talán elítéled e szerencsétlen nőt. De vajjon van-e jogod hozzá?

Itélkezés helyett, tekints mélyen a szívedbe és adj őszinte választ arra: te vajjon szabad vagy-e már mindentől? Legfőkép pedig, szabad vagy-e már önmagadtól? És ha erre igennel válaszolhatsz, vajjon a te érdemed-e az?

A bűn csírája benne van minden emberi szívben, s hogy a te életedben nincsenek meg a bűn durvább megnyilatkozásai, azt csupán az Úr megőrző kegyelmének köszönhe-

ted, és így nem a te érdemed az. Igy tehát nincs is okod és jogod ahhoz, hogy magadat más fölébe helyezzed.

Vigyázz, hogy, amikor azt hiszed, hogy te jól állasz, valamiképen magad is el ne essél!

Vigyázz, hogy, amikor az Úr kegyelme tart téged, ne tulajdonítsd azt a saját erőidnek, mert az elbizakodottságot a bukás szokta követni, és nem tudhatod, hogyha ma szívtelenül kihúztad valaki ellen az ítélkezés szörnyű fegyverét, holnap nem leszel-e már te is az elítélendők sorában? Egyedül Istené az ítélet!

Boldog lélek, aki már meglátta önmagát az Úr világosságában és így megtalálta méltó helyét a porban, az Úr Jézus golgothai keresztjének tövében. De ott van egyuttal a Sátán és a bűn ereje ellen egyedüli biztos menedékünk is. Ott oldoztattak meg a mi bűneink kötelékei, ott szereztetett meg számunkra a teljes, tökéletes váltság és szabadság.

Boldog ember, aki megtalálta már ezt a helyet! *B. O. d. t.*

„Teérted hullt ki . . ."

Egy városi misszionárius gondolatokba mélyedve megy Berlin északi részén hazafelé, amint azt »A berlini városi misszió hiradásai«-ból olvassuk. Közben egy éneket dúdolt:

»Azon az utolsó éjen,
a gecsemanei harcon
vér borította be arcom.
Teérted hullt ki csupán.
Jaj és gondolsz-e valaha is rám
ennyi tengersok kín után?«

Egy kéz érinti a vállát. Olyan személy keze, aki nappal alszik s becstelen foglalkozását az éj beálltával kezdi meg. »Szeret énekelni?« kérdezte a leány. »Igen, szívesen énekelek.« »Én is szeretek énekelni, de nem ilyen vallásos, búskomor dalokat«, mondja a leány a városi misszionáriusnak. »Az bizonyos, hogy az énekem nem vidám, de szép, nagyon szép és jó. Elénekelem magának végig.« S anélkül, hogy igent, vagy nemet várna, belekezd az énekbe. S érdekes, a leány hallgatja. Mindig hangosabban és biztosabban hallatszik az ének. S a leány? Mindig figyelmesebben, mindig csendesebben, mindig áhitatosabban hallgatja, míg a szeméből nagy, forró könycseppek ömlenek alá az arcán. Alig némult el az utolsó hang, kezét nyújtja a misszionáriusnak: »Jó éjszakát!« és sietve megy tovább. A városi misszionárius a mellényzsebébe nyúl: »Kisasszony, arra az esetre, ha valaha szüksége lenne a segítségemre, itt a névjegyem!« A leány elfogadja s eltünik az éj sötétjében.

Évek múltak el azóta. A misszionárius majdnem elfelejtette ezt az éjszakai élményét. Közben egy vidéki lelkésztől levelet kapott: »A gyülekezetem egy kedves gyermeke kéri, hogy irjak. Évekkel ezelőtt Berlinben éjszaka egy fiatal leánynak komoly dalt énekelt. Ez az ének olyan hatással volt reá, hogy néhány nap múlva minden holmiját összecsomagolva elhagyta Berlint s visszatért a szüleihez. Egy elveszett leány visszatért a szüleinek s a mennyei atyjának a szívére! Dolgainak rendezése közben, utazókosara alján megtalálta az ön névjegyét. Most az a sürgető kérése, hogy irja le annak az éneknek a dallamát és szövegét, amely hazatéréséhez megadta a lökést. Ez legyen az eszköz, hogy a férje tekintetét arra irányítsa, aki az elveszett bárányai után megy, mígnem mind megtalálja.«

KÜLMISSZIÓ

Tart a kegyelmi idő.

Hengshan (Hunan) 1932. IX. 29.

Kínában zarándoklás ideje van. Nanyoban már az úton zarándokok egész seregével találkozhatunk. Minden zarándok égő gyertyát visz az áldozásra. A főtemplom bejáratához közel, mindkét oldalon, nagy kemencék állnak, éjjel és nappal ég bennük papirpénz és gyertya. A templomban belül még hat nagy edényben ég a zarándoklás ideje alatt állandóan az áldozati tűz. A templomban alig lehet a füstöt elviselni, de nem csak a templom, hanem egész Nanyo füstfelhőbe van burkolva. A bálványok előtt a föld fedve van fekvő és a bálványokat imádó zarándokokkal, egy hely sincs soha üresen. Sokan teát szórnak a bálványok elé, hogy ez által a tea gyógyító erőt nyerjen. A zarándokok előírt fárasztó térdeléssel és hajladozással egybekötött kúszásban törik magukat a templom felé. Fájdalmas látvány, hogyan csalja meg az ördög az embert. Nehéz, de szép munkája van az ott dolgozó misszionáriusnak, ezek között a zarándokok között. Néhány segítségével együtt naponként szórja az Ige drága magvát. Nagy örömükre szolgált különösen, hogy egy körülbelül 200 kilométer távolságból jött zarándok a missziói házban megtalálta Istenét és Megváltóját.

Hogy a »cholera isten« kibéküljön bálvány körmenetet rendeznek. Az egyes községekből nagy seregben özönlik a nép. A sötétség hatalma félelmetes. Egy Chű nevezetű fiatalember beszélte a misszionáriusnak, hogy házukban éjszakánként gyakran gyötri őket az ördög. Inasok és más alkalmazottak laknak együtt a padláson, és hogy az ördögöt kiengeszteljék, jó ételekkel terített asztalt készítenek számára és imádják őt. Amikor a gonosz szellem jön, mindnyájan egy fekvőhelyre menekülnek s rémülten, a félelemtől reszketve, késekkel igyekeznek védeni magukat. A varázsló 20 dollárért hajlandó lett volna elüzni az ördögöt, de ők ezt az összeget sokalták. Chű azt mondta a többieknek, hogy ő nem tapasztalt semmit a gonosz szellemtől, ő az élő Istenhez imádkozik s ha ebben egyetértenek vele, úgy szívesen imádkozna velük. Ez megtörtént és az ördög többé nem jött.

Paoking mellett is vannak testvéreink — írja Schröder Eleonóra misszionáriusnő — itt is reménységgel vethetünk. Hat férfi és hét nőből áll a gyülekezet s a vasárnapi iskolába sok gyermek jár. Hiányzik nagyon, hogy nincs kápolnánk. Gondoljunk erre is az Úr előtt. Az egyes családok látogatásánál barátságosan fogadnak bennünket, de nem mondhatjuk még, hogy készek volnának az Evangélium befogadására. Mégis örülünk, hogy tart a kegyelmi idő s hogy szabad itt az Urnak szolgálnunk.

****

Egy leánytól azt kérdezték: „Hogy van, hogy a testvéreddel sohasem veszekszel, pedig különben olyan veszekedő vagy?" Felelet: „Sohasem ütközöm nála a saját „én"-jébe, mindig csak Jézusba."

—

Lelki gyümölcsöket teremni nem kedvtelés, hanem szent kötelesség.

—

Az egyetlen nélkülözhetetlen itt alant, az Te vagy Jézus, egyedül!

— Rappardné.

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonál a Biblia olvasásához.

Febr. 15. Luk. 11:37—54. *Ef.* 4:25—32. Pál apostolnak gondja van reá, hogy ezeket a bibliai kifejezéseket „ó-ember", „új-ember", a mindennapi életből vett gyakorlati részletekkel is megvilágosítsa. Reámutat a legáltalánosabb egyes bűnökre, mint amilyen a hazugság, a harag, a lopás, a tisztátalan beszédek s a nyelvnek egyéb bűnei. Ezeket olvasva könnyebben felismerheti minden őszinte ember azt, hogy mennyire benne van a bűnnek a hálójában, mindaddig, míg Krisztus abból meg nem szabadítja, mennyire szüksége van a teljes megújulásra, mert hiszen az itt felsorolt bűnök csak egyes hajtásai annak a gyökérnek, amelynek neve *a bűn*, s amely tulajdonképpen az újjá nem született ember állapotát jelenti. Megújultál-e már te? Reád nézve ez a legfontosabb kérdés.

Febr. 16. Luk. 12:1—12. *Ef.* 5:1—14. Pál folytatja a bűnök felsorolását s áttér azoknak egy más területére. Olyan terület ez, amelynek bűneit „titkos" bűnöknek is szokták nevezni, mert szeretnek az éj sötétségében bujkálni, de amelyeknek következményei sokszor nagyon is nyilvánvalókká lesznek. Valóságos rákfene az emberiség életében a paráznaságnak a bűne, melytől nem óvhatjuk eléggé mindkét nembeli ifjúságunkat. De sohasem fogjuk őket megóvni tudni, ha oda nem vezetjük őket Krisztushoz, hogy az Ő vérének erejéről szerezhessenek személyes tapasztalatot.

Febr. 17. Luk. 12:13—21. *Ef.* 5:15—21. A mértéketlenség s ennek különösen egyik fajtája az iszákosság is rettenetes pusztítást visz végbe az emberiség soraiban, fájdalom, a mi magyar népünk soraiban is. Úgy ennek a bűnnek, mint a tegnap említettnek a leküzdésére az általános evangélizáló munka mellett szükségessé vált külön evangéliumi egyesületek alakítása is, amelyek éppen ezek ellen a bűnök ellen veszik föl a harcot. Ebből is látszik, mennyire elterjedtek és mennyire veszedelmesek. Bizony a részegességnek is csak az az ellenszere, ha a lélek a bor gőze helyett megtelik Szent-Lélekkel s így a duhaj korcsmai nóták helyett megszólalnak az ajkon azok az énekek, amelyek Istent dicsérik s a lelket fölemelik abba a tiszta légkörbe, amelyben megtalálja békességét és boldogságát.

Febr 18. Luk. 12:22—31. Ámos 8:11—12. Ámos, akit Tékoából a nyáj mellől hívott el az Úr, hogy az Ő kemény, dorgáló üzenetét átadja Izrael népének, a legrégibb azok közül a próféták közül, akiknek könyvét az Ésaiás könyvével kezdődő sorozatban olvashatjuk az ó-testámentomban. Reá a közelgő ítélet hirdetését bízta az Úr. Ítéletet kell hirdetnie az Izraelt körülvevő pogány népeknek is, de ítéletet kell hirdetnie magának Izrael népének is makacs engedetlensége s az Úrtól való teljes elfordulása miatt. A hirdetett ítéletnek sok súlyos részlete van, de talán legsúlyosabb az, ami az itt megjelölt két versben van kifejezve: fölébredt éhség és szomjuság az Úr beszéde után, amely azonban nem nyer kielégülést! Milyen kínos dolog a testnek is éhen, szomjan pusztulnia el, hát még a léleknek!

Febr. 19. Luk. 8:4—15. II. Kor. 12:1—10. Ján. 11:20—27. *Fil.* 1:12—21. Pál nemcsak azok felett nem ítélkezett, akik a Krisztus evangéliumát talán egy kissé más árnyalattal hírdették mint ő, hanem még azok fölött sem, akik nem szívből, hanem színből hírdették. Még azoknak az igehirdetésétől is tudott valami jót várni, ha mást nem, hát azt, hogy őszinte emberek annál jobban felismerik az igazi, szívből jövő igehirdetésnek az értékét. Ne ítélgessünk másokat, hanem végezzük a magunk feladatát hittel, szeretettel és reménységgel.

Febr. 20. Zsolt. 13. *Ef.* 5:22—33. A házasélet tisztasága és rendje is hozzátartozik a keresztyénséghez. Tiszta legyen a házasélet, amennyiben férj és feleség teljes hűséggel legyenek egymás iránt. A keresztyén élet rendje pedig az, hogy a férj feje, vagyis ura a feleségének. Ez nem azt teszi, hogy a férj zsarnoka legyen a feleségének (a mennyei Úr sem zsarnok), mert hiszen szeretnie kell a feleségét, a zsarnokság pedig nem jár együtt a szeretettel, hanem éppen azt teszi, hogy olyan bölcsen, olyan szeretettel tudja vezetni a családnak, a házi körnek a dolgait, hogy a felesége tisztelettel tudjon reá föltekinteni, s adja is meg neki ezt a tiszteletet. Nem felséges dolog-e, hogy az Úr a házasságot használja föl kép és hasonlat gyanánt, az Ő és az egyháznak egymáshoz való viszonyához?!

Febr. 21. Luk. 12:32—48. *Ef.* 6:1—9. A családi élet rendjéhez nemcsak a férj és feleség egymáshoz való viszonya tartozik hozzá, hanem a szülők és gyermekek, az urak és a szolgák egymáshoz való

viszonya is. Világosan ki van itt mutatva mindegyik félnek a maga kötelessége. A gyermekek dolga az engedelmesség, a szülőké az Úr intése és tanítása szerint való nevelés. A szolgák dolga szintén az engedelmesség és pedig a jóakarattal, szívből való, nem pedig kénytelenségből fakadó engedelmesség, az uraké a szelíd, méltányos, igazságos bánásmód. Fájdalom, kevés háznépet találunk, ahol ezek a bibliai szabályok érvényesülnének. Sok helyen azért, mert egyik fél sem teszi meg a magáét, más helyen azért, mert bármennyire akarna egyik fél bibliásan élni, a másiknak a hitetlen élete megnehezíti, sokszor szinte lehetetlenné teszi az ő részéről is a helyes magatartást. Itt egyetlen orvosság van: kitartó imádkozás a hitetlen félért. Ez persze különösen áll a férj és feleség egymáshoz való viszonyára.

Febr. 22. Luk. 12:49—59. *Ef.* 6:10—24. Pál apostol előtt nemcsak az ördög volt élő személyiség (amit sokan szeretnek tagadni), hanem az ő egész hadserege. Földi szemeinkkel nem láthatjuk a Sátán hadseregét, de a Biblia bizonysága szerint itt van az körülöttünk. Szükség van tehát arra az egész fegyverzetre, amely földi szemmel ugyan szintén nem látható, de azért nem kevésbbé élő valóság, minden egyes részletében, amelyek: az igazlelkűség, igazság, békesség, hit, üdvbizonyosság, ezek a védő fegyverek és végül Isten igéje, a keresztyén egyetlen támadó fegyvere.

Febr. 23. Luk. 13:1—9. *Titus* 2:1—10. Egyik kedves tanítványának Titusnak is részletes utasítást ad Pál a keresztyén gyülekezet helyes vezetésére. Meg van a gyülekezetben a maga rendeltetése a férfinak és a nőnek, öregnek és fiatalnak egyaránt. S meg van elsősorban magának a pásztornak, aki a nyáját vezeti. Neki kell mindenben követendő példakép gyanánt előljárnia, akkor lesz igehirdetése is olyan, hogy a szívekre és a lelkiismeretekre hat. Igehirdetés megfelelő élet nélkül semmit sem ér.

Febr. 24. Luk. 13:10—21. *Titus* 2:11—15. Ebben a nehány versben benne van az egész evangélium: Jézus Krisztus váltséghalála, a megtérésnek szükséges volta, az ebből fakadó igaz és szent élet s ennek koronájaképpen az Úr Jézus újra való eljövetelének boldog várása. Kell-e neked ennél több? De vajjon a tied-e ez már? Ha még nem, akkor kezdd elől. Nézz föl a keresztre, hogy az onnan reád áradó szeretet fénye bevilágítson bűnös életedbe, aztán bánd meg bűneidet, térj meg, élj új életet s engedd, hogy Isten Lelke át- meg átszenteljen. Ha így élsz, te is örömmel fogod várni az Urat.

Febr. 25. Luk. 13:22—35. *Jer.* 8:4—9. Óh, milyen borzasztó dolog, ha egy ember, vagy ha egy egész nemzet úgy esik el, hogy többé föl nem kelhet, úgy fordul el Istentől, hogy többé vissza nem fordulhat! De éppen Istennek ebben a kérdésében: úgy estek-e el? úgy fordultak-e el? benne van az a lehetőség, hogy még fölkelhetnek, még visszafordulhatnak. A mi drága magyar népünk számára is meg van a lehetősége a fölkelésnek, a visszafordulásnak. Mi, akik Isten kegyelméből már fölkelhettünk bűneinkből, visszafordulhattunk teremtő és megváltó Istenünkhöz, ne szűnjünk meg ezért könyörögni!

Febr. 26 Luk. 18:31—43. I. Kor. 13. *Márk* 10:35—45. I. Kor. 1:21—31. János és Jakab kívánsága nagyon kegyesen hangzik: az Úr jobb- és balkeze felől szeretnének ülni a dicsőségben. De Jézus nem dicséri meg őket ezért a kívánságukért. Jó dolog nekünk az elérendő célra, a menynyei dicsőségre néznünk, de nem szabad felednünk, hogy kereszt nélkül nincsen dicsőség, szolgálat nélkül nincs jutalom. Jézus is szolgált, szenvedett, meghalt s csak azután ment be a dicsőségbe. S a szolga nem lehet nagyobb, mint az ő Ura.

Febr. 27. Zsolt. 14, *Titus* 3:1—8. 15. Pál nem valamely szellemi magaslatról oktatja az embereket, hanem alászáll hozzájok s magát is belefoglalja a bűnösöknek a sorába. Tudja, hogy ő benne volt mindazokban a bűnökben, amelyeket mint egy tükörképet tart az emberek elé, s tudja azt is, hogy egyedül Isten kegyelme mentette ki abból az Úr Jézusnak ő érte is elvégzett áldozata által. S éppen azért hírdeti, hogy mindenki számára ez az egyetlen út az örökélet elnyerésére. Nézzünk bele a tükörbe, ismerjük meg magunkat s forduljunk meg, mint Pál, egyenesen Jézushoz!

Febr. 28. Luk. 14:1—11. *Jer.* 1:1—10. Istennek prófétái sohasem a saját elhatározásukból lettek prófétákká. Isten hívta el őket. Kiválasztotta őket már születésök előtt, s mikor elérkezett arra az Ő ideje, akkor tudatta ezt velök. S ha választottjai ellenkeztek is, érezve a magok gyöngeségét, mint ahogy ellenkezett Mózes is, Ésaiás is, Isten megállott a maga szándéka és választása mellett. Nem a prófétának kell erősnek lenni, az Úr az erős, s Ő gyönge eszközöket választ, hogy kitölthesse belé-jök a maga erejét. Az Igét Ő adja prófétáinak szájába.

Vargha Gyuláné

„Fébé" Evang. Diakonissza Anyaházi Nyomda. Budapest, VII., Damjanich-utca 28b.
Felelős vezető: Fekete Géza. Telefon: 412—30.